Tesalonicenii

Tesalonicenii

Dacă vom căuta în Noul Testament oameni de curând întorşi la Dumnezeu pentru a constata cum s-a dezvoltat viaţa lor „din prima zi“, îi vom găsi pe tesaloniceni. Printre ei erau şi vârstnici, şi tineri; dar toţi nu erau de mult timp pe calea credinţei când au primit prima epistolă a apostolului. Toate observaţiile despre starea duhovnicească a acestor credincioşi se referă la începători în viaţa de credinţă. Să cercetăm deci împreună ceea ce îi caracteriza de la început pe aceşti oameni de curând întorşi la Dumnezeu!

După ce au auzit Cuvântul lui Dumnezeu, nu l-au primit ca pe un cuvânt al oamenilor, ci ca pe Cuvântul lui Dumnezeu (1 Tesaloniceni 2.13). Când apostolul a venit la tesaloniceni, le-a predicat lor, iar mai târziu corintenilor, nu „înţelepciunea lumii“, ci „Cuvântul lui Dumnezeu“. Nu numai Vechiul Testament, ci şi învăţăturile apostolului, care au fost mai târziu expuse în Noul Testament, erau inspirate de Duhul lui Dumnezeu şi de aceea erau Cuvântul lui Dumnezeu, despre care citim: „Cuvintele Domnului sunt cuvinte curate, argint încercat în cuptor de pământ, curăţit de şapte ori“ (Psalm 12.6). Evanghelia vestită a avut pentru tesaloniceni o mare putere, deoarece au crezut că este dată de Dumnezeul cel viu şi adevărat. Pentru că s-au supus în ascultare Cuvântului, au fost mântuiţi şi au făcut progrese rapide în cunoaşterea învăţăturilor.

Aceşti credincioşi sunt un bun exemplu pentru noi. Dacă omul caută adevărul despre Dumnezeu, despre starea sa proprie, despre mântuirea pe care a pregătit-o Dumnezeu în Hristos, dacă doreşte să ştie cum o poate primi, cum poate trăi în ea şi cum poate împlini adevăratul scop al vieţii, dacă vrea să ştie răspunsurile la marile întrebări ale omenirii şi ale viitorului ei, atunci trebuie să primească prin credinţă Cuvântul lui Dumnezeu. Orice adăugare a gândurilor proprii, chiar dacă par a fi logice, ar umbri Cuvântul şi l-ar face o bază nesigură.

Mulţi, şi în deosebi creştinii tineri, înclină să întoarcă o problemă pe toate feţele, în loc să caute în smerenie şi în supunere gândul Său în toate. De aceea, aceştia, care se cred atât de deştepţi, rămân mult timp copilaşi în credinţă şi nu ştiu să umble în adevăr. Ei nu au o bază stabilă pentru opiniile lor şi se lasă conduşi de păreri şi de simţăminte omeneşti. Domnul însă spune: „Ferice mai degrabă de cei care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu şi-l împlinesc“ (Luca 11.28). El aşteaptă de la noi să ascultăm şi să împlinim Cuvântul Său.

S-au întors de la idoli la Dumnezeu (1.9). Deoarece tesalonicenii au crezut cu inima Cuvântul lui Dumnezeu predicat de apostol, ei, care odinioară „erau fără Dumnezeu în lume“, au fost aduşi într-o relaţie indisolubilă şi strânsă cu El. Acum, El era Tatăl lor, iar ei erau copiii Lui.

Dar Cel care i-a chemat în părtăşia Sa minunată este sfânt. De aceea şi ei trebuiau să fie sfinţi în toată purtarea, căci este scris: „fiţi sfinţi, căci Eu sunt sfânt“ (1 Petru 1.15-17). De atunci, Isus Hristos a fost nu numai Mântuitorul şi Păstorul lor, ci şi Domnul lor, Cel care i-a răscumpărat cu sângele Său şi Cel căruia Îi aparţineau acum cu duh, suflet şi trup (1 Tesaloniceni 1.1).

Pare a fi de la sine înţeles că aceşti oameni, odinioară închinători păgâni, au rupt-o definitiv cu idolii, care până atunci ocupaseră locul ce Îi revenea adevăratului Dumnezeu. Cum ar mai putea oamenii, care s-au întors la Dumnezeul cel viu, să mai slujească şi unor idoli? Cine Îl cunoaşte pe Dumnezeu aşa cum S-a descoperit în Persoana Domnului Isus, aceluia îi este limpede că idolii sunt lucrări omeneşti, imaginaţii ale gândurilor limitate şi ale fanteziei necurate a oamenilor.

Dar fiecare ar trebui să ne întrebăm: Eu, care am fost adus în aceeaşi relaţie minunată cu Dumnezeu Tatăl şi cu Domnul Isus Hristos, am rupt-o tot atât de radical în viaţa şi în inima mea cu tot ceea ce lumea actuală pune în locul Dumnezeului viu, care S-a descoperit în Hristos? Poate Domnul Isus să domnească fără restricţii în toate încăperile inimii mele şi în toate domeniile vieţii mele?

Acestea sunt întrebări importante, la care fiecare trebuie să răspundă. Dacă tolerez în viaţa mea vreun teren sau vreo rezervaţie a voii proprii, a aroganţei şi a plăcerii, în care nu permit să se amestece nimeni, în care Domnul nu are acces, atunci sunt un creştin de compătimit. Atunci nu voi putea savura nici dragostea Tatălui (1 Ioan 2.15), nici pacea şi bucuria în Hristos şi voi fi împiedicat în creşterea spirituală.

Au slujit unui Dumnezeu viu şi adevărat (1.9). Tesalonicenii nu numai că au abandonat idolii, ci s-au întors la Dumnezeu. Ei au realizat chiar de la început această relaţie minunată. Ei au umblat „înaintea lui Dumnezeu şi Tatăl nostru“ (1.3). Viaţa lor creştină s-a desfăşurat în faţa Lui şi de aceea a putut rodi.

Tesalonicenii au început imediat să-i slujească lui Dumnezeu. Acest lucru a început în lucrurile obişnuite ale vieţii zilnice şi s-a întins până în cele mai vaste domenii şi aspecte ale lucrării Domnului. Totul s-a făcut în dependenţă continuă de El, sub călăuzirea Duhului Său.

Credinţa lor a fost vie şi s-a arătat în lucrări (fapte) ale credinţei (1.3; compară şi Iacov 2.14-26). Dumnezeu descoperit în Hristos le-a umplut inima; ei au mers prin lume spre această ţintă veşnică; i-au jertfit Lui totul şi au biruit lumea care se opune lui Hristos. Toate eforturile lor au fost osteneli ale dragostei (1.3). Viaţa lor a primit noi impulsuri „înaintea lui Dumnezeu“, în lumina Sa şi în dragostea Sa. Lumina Sa le-a inundat conştiinţa şi le-a ţinut-o activă; razele calde ale dragostei Sale au produs în inimile lor iubire, aşa încât au trăit nu numai înaintea Lui, ci şi pentru El din dragoste.

Se pune din nou întrebarea: Îi slujesc şi eu lui Dumnezeu? Trăiesc şi eu cu bucurie pentru Domnul? Dacă nu, atunci care e cauza? Nimic mai trist decât a fi asemenea unui izvor care abia picură sau care seacă periodic! Isus a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum a zis Scriptura“ (Ioan 7.37, 38).

Tesalonicenii aşteptau revenirea Fiului lui Dumnezeu din ceruri (1.10). Nu este surprinzător că tocmai în această epistolă către tesalonicenii de curând întorşi la Dumnezeu este amintită revenirea Domnului ca o realitate pe care o cunoşteau şi o aşteptau?

Creştinii tineri sunt deseori înclinaţi să creadă că pentru credincioşii în vârstă este foarte normal să trăiască în aşteptarea venirii Domnului. Dar oare un creştin tânăr are mai puţin motiv să-L iubească pe Domnul şi să-L aştepte cu dor?

Pentru un credincios este de cea mai mare importanţă să alerge spre ţinta corectă. Dacă tinde spre o ţintă pământească, viaţa sa are o amprentă pământească: este un creştin cu concepţii pământeşti. Aceasta este o ruşine pentru el (Filipeni 3.19). Dar dacă savurează

dragostea Domnului său şi are zilnic înaintea ochilor ţinta cerească, venirea Domnului pentru răpirea alor Săi în locuinţele cerului, atunci se va observa la el în toate lucrurile o gândire cerească. El trăieşte deja acum în lumina scaunului de judecată al lui Hristos, unde odată va fi apreciată întreaga noastră viaţă după valoarea sa adevărată.

Dar dacă credinciosul se îndreaptă spre această ţintă abia după ce viaţa de pe pământ se apropie de sfârşit, după ce i-au dispărut puterile corporale şi spirituale, atunci viaţa sa nu a slujit spre proslăvirea Domnului şi spre binecuvântarea altora. El însuşi va primi o răsplată mică şi astfel va fi păgubit.

Tesalonicenii, cu toţii, tineri şi vârstnici, erau caracterizaţi de răbdarea speranţei în Domnul nostru Isus Hristos. Întreaga lor viaţă era îndreptată spre El. Nu este Fiul lui Dumnezeu Cel care „m-a iubit şi s-a dat pe Sine pentru mine?“ Cum să nu mă alătur celor care păşesc cu bucurie în întâmpinarea Celui care a spus: „Iată, Eu vin curând!“?

Noi, cei care Îl urmăm pe Domnul de mai mult timp, putem învăţa mult de la aceşti tesaloniceni întorşi de curând la Dumnezeu. Ei, care imediat după întoarcerea lor la Dumnezeu au trecut prin prigoană şi prin necazuri, s-au comportat în aşa fel, încât apostolul i-a putut numi „imitatori ai noştri şi ai Domnului“ (1.6). În mijlocul necazului, ei au fost umpluţi cu „bucuria Duhului Sfânt“, cu zel şi cu dăruire pentru Dumnezeu în aşa măsură, încât au devenit exemplu pentru toţi credincioşii din Macedonia şi din Ahaia (1.7). Pe lângă aceasta au fost şi martori activi, care au răspândit în acele ţinuturi Cuvântul Domnului şi credinţa în Dumnezeu (1.8-10).

Oh, de ar fi în toate locurile câte o mână de astfel de tesaloniceni! Ce imbold ar da exemplul lor!

clickbible.org